10/06/2019

“Εί-ναι ο δύσκολος δρόμος της θυσίας, της προσφοράς, της νίκης κατά του εγωισμού”

/ Αγιορείτικα

Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014)

Η προσοχή μας ας στραφεί εφέτος ιδιαιτέρως σ’ ένα από τα ωραιότατα ιδιόμελα του εσπερινού των Χριστουγέννων.

«Τί σοι προσενέγκωμεν, Χριστέ· ότι ώφθης επί γης ως άνθρωπος δι’ ημάς; Έκαστον γαρ των υπό σου γενομένων κτισμάτων την ευχαριστίαν σοι προσάγει· οι άγγελοι τον ύμνον, οι ουρανοί τον αστέρα, οι μάγοι τα δώρα, οι ποιμένες το θαύμα, η γη το σπήλαιον, η έρημος την φάτνην, ημείς δε μητέρα Παρθένον. Ο προ αιώνων Θεός, ελέησον ημάς».

Δηλαδή: Τί να σου προσφέρουμε Χριστέ, που φανερώθηκες στη γη ως άνθρωπος

για μας; Γιατί κάθε ένα από τα κτίσματα που έγιναν από σένα, σου προσφέρει την ευχαριστία· οι άγγελοι (προσφέρουν) τον ύμνο· οι ουρανοί το άστρο· οι μάγοι τα δώρα· οι ποιμένες το θαύμα· η γη το σπήλαιο· η έρημος τη φάτνη· εμείς δε (οι άνθρωποι) την μητέρα Παρθένο. Συ που είσαι ο προαιώνιος Θεός ελέησέ μας.

Όλα τα κτίσματα του Θεού αισθάνονται την ανάγκη να ευχαριστήσουν τον Χριστό για την ενανθρώπησή Του και να του προσφέρουν το δώρο της ευγνωμοσύνης τους.

Οι άγγελοι προσφέρουν τον ύμνο. Και αυτοί ανέμεναν την σάρκωση του Χριστού, γιατί αγαπούσαν τους ανθρώπους και ελυπούντο να τους βλέπουν μακρυά από τον Θεό. Με την ενανθρώπηση και ανάσταση του Χριστού θα αποκτούσαν άλλωστε και οι αγαθοί άγγελοι την ατρεψία στο αγαθό, δηλαδή μόνιμη την κατάσταση της αγιότητος και αναμαρτησίας, όπως και περισσότερη μακαριότητα και δόξα.

Η άλογη κτίση πονούσε και στέναζε με τους ανθρώπους και ανέμενε και αυτή με λαχτάρα (αποκαραδοκία, Ρωμ. η’ 19) την απελευθέρωση των ανθρώπων και αυτής της ιδίας από τη φθορά, την οποία κληρο-νόμησε με τον άνθρωπο μετά την πτώση του και το χωρισμό του από τον ουράνιο Πατέρα και Δημιουργό του, την πηγή της ζωής.

Πολύ περισσότερο έπασχε ο λογικός άνθρωπος και ανέμενε τον Ελευθερωτή. Γι’ αυτό και ο άνθρωπος προσφέρει το ανώτερο δώρο στον Χριστό που γίνεται άνθρωπος, την Παρθένο Μητέρα Του.

Πράγματι, δεν είχαμε οι άνθρωποι τίποτε πολυτιμότερο να προσφέρουμε στον Θεό. Η Παναγία μας είχε ήδη προσφέρει ολοκληρωτικά τον εαυτό της στον Θεό και σαν καθαρότατο σκεύος ήταν έτοιμη να δεχθεί στα σπλάγχνα της τον Υιό του Θεού. Γι’ αυτό και όταν στον Ευ-αγγελισμό της τής ανηγγέλθη από τον αρχάγγελο Γαβριήλ ότι θα γίνει μητέρα του Χριστού, μπορούσε με εμπιστοσύνη στον Θεό να απαντήσει: «Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμά σου».

Δεν θα μπορούσαμε, λοιπόν, να προσφέρουμε στον Θεό την Παρ-θένο Μαρία, αν η ίδια δεν είχε προσφερθεί σ’ Αυτόν. Αυτή η ελεύθερη προσφορά της Παρθένου κατέστησε δυνατή τη σάρκωση του Θεού. Ο Θεός δεν θα παραβίαζε την ελευθερία μας, να σαρκωθεί χωρίς την δική μας αποδοχή. Η Παρθένος μπορούσε να σταθεί ως εκπρόσωπός μας ενώπιον του Θεού και να πει στον Θεό το ναι. Η πράξη της αυτή είναι πράξη μοναδικής ευθύνης, αγάπης και ελευθερίας. Δάνεισε στον Θεό, ό,τι ο Ίδιος δεν είχε, την ανθρώπινη φύση, για να δώσει ο Θεός στον άνθρωπο ό,τι ο άνθρωπος δεν είχε, την θέωση.

Έτσι η σάρκωση του Χριστού δεν είναι μόνο μία πράξη ελευθέρας προσφοράς του Θεού στον άνθρωπο, αλλά και ελευθέρας προσφοράς του ανθρώπου στον Θεό διά

της Παρθένου.

Αυτή η εκατέρωθεν ελευθερία είναι η προϋπόθεση της αγάπης. Ο Θεός προσφέρεται ελεύθερα χωρίς τίποτε να τον αναγκάζει και η Παρθένος αποδέχεται επίσης ελεύθερα χωρίς εξαναγκασμό τη δωρεά.

Η Παρθένος δεν θα μπορούσε έτσι να συνεργασθεί με τον Θεό, εάν είχε τοποθετήσει ως περιεχόμενο της ελευθερίας της την δική της εγωιστική ικανοποίηση και όχι την προσφορά της στον Θεό και στον άνθρωπο.

Δίκαια λοιπόν μακαρίζεται η Παρθένος από όλες τις γενεές των Χριστιανών πάντοτε και μάλιστα τις άγιες αυτές ημέρες ως «αιτία της των πάν-των θεώσεως».

Συγχρόνως μάς υποδεικνύει το δρόμο της αληθινής ελευθερίας.

Ο σύγχρονος άνθρωπος πλανήθηκε από το διάβολο και πίστευε, όπως παλαιότερα ο Αδάμ και η Εύα, ότι η ελευθερία του βρίσκεται στην αυτονόμησή του και στην ανταρσία του κατά του Θεού. Με την εγωιστική αυτή στάση ο άνθρωπος χάνει τη δυνατότητα αληθινής κοινωνίας όχι μόνο με τον Θεό και Πατέρα του αλλά και με τους συνανθρώ-πους του και ζει σε μια αφόρητη μοναξιά και ορφάνια, που την βιώνει σαν υπαρξιακό κενό. Ένας νέος που κάνει χρήση ναρκωτικών με δια-βεβαίωσε ότι θα διέκοπτε τα ναρκωτικά, εάν δεν προσπαθούσε μ’ αυτά να καλύψει το υπαρξιακό του κενό.

Η Παναγία Παρθένος και ο ενανθρωπήσας Υιός της μας προσκαλούν στην ελευθερία της αγάπης. Αυτή η ελευθερία περνά από τον Σταυ-ρό. Δεν είναι ο εύκολος δρόμος της ικανοποιήσεως των παθών μας. Εί-ναι ο δύσκολος δρόμος της θυσίας, της προσφοράς, της νίκης κατά του εγωισμού.

Εν ονόματι αυτής της ελευθερίας, που παραλάβαμε από το Ευαγγέλιο του Χριστού μας και την ελληνορθόδοξο παράδοση του Γένους μας, δεν μπορούμε να δεχθούμε θεσμούς, όπως π.χ. οι αμβλώσεις, που παρακάμπτουν την ελευθερία της αγάπης και υιοθετούν σαν τρόπο ζωής την «ελευθερία» του εγωισμού.

Διαλέγοντας ως τρόπο ζωής την ελευθερία της αγάπης, όπως την εγκαινίασαν στον κόσμο η Παρθένος Μαρία και ο μονογενής της Υιός, έχουμε εμπρός μας πολύ αγώνα να κάνουμε για να την αποκτήσουμε. Αυτός είναι ο αγώνας του Ορθοδόξου Χριστιανού. Αγώνας σταυρικός αλλά και χαροποιός, γιατί μας φέρει την Ανάσταση.

Στον αγώνα αυτόν, που και σεις αγωνίζεσθε, ευχόμεθα να έχετε την Χάρη και την ευλογία του εν σπηλαίω τεχθέντος ελευθερωτού και Σωτήρος μας Ιησού Χριστού διά των πρεσβειών της υπερευλογημένης Μητέρας Του και Μητέρας μας Κυρίας

Θεοτόκου.